

Perkuse aneb Všechny bicí nástroje světa

PŘIPRAVIL: TOKHI

Perkuse, bicí nástroje z celého světa, jsou rozhodně největší skupinou hudebních nástrojů na naší planetě. Věnovat se nástrojům všech stylů a národů v jednom článku, to je úkol vlastně nereálný. Informací bychom měli na nekonečně dlouhý seriál. Už jen co se týče historie, vzniku jednotlivých nástrojů a tradičních rytů, funkcí nebo lokalizace.

již na počátku naší planety, od dob, kdy tak nějak chodíme po dvou, možná i dřív, se kmeny dorozumívaly velmi často právě zvukem, údery klacků a kamenů do čehokoliv. A tak vznikaly vůbec první hudební nástroje. Historie je kapitola sama o sobě, respektive mnoho kapitol. Mezi perkuse jako takové patří vlastně všechny bicí nástroje světa, proto se dodnes např. v USA může použít výraz percussions pro bicí sadu. Pokud chtějí být konkrétnější, píšou soupravu jako battery. K rozdělení těchto skupin nástrojů došlo až později, v podstatě vlivem modernějších stylů a směrů muziky na všech kontinentech. Sadě se ale v tomto článku věnovat nebudeme.

Perkuse jsou jedním z mála nástrojů, které najdeme jak v hudbě tzv. primitivních kmenů, tak ve stylech nejmodernějších. Klidně i v elektronické podobě. Rozdělují se na mnoho a mnoho skupin, mají typické tvary a zvuky podle země původu. Úplně jinak zní a fungují nástroje afrokubánské (conga, bongo, timbales, maracas, guiro, bongo bell, chacha bell a mnoho dalších), brazilské, tzv. samba nástroje, používané klasicky v průvodech a batucadových orchestrech po celém světě (surdo, caixa, repinique, timba, tamborim, caixa, rocar, reco reco, agogo bells) — často i jako doprovod k bojovému umění, tradiční capoeiře, a třeba nástroje západní Afriky (djembe, dundun, sangban, kenkeni, talking drum).

Zcela odlišnou kategorií, jak ve stylu hry, tak v rytmech a počítání, jsou pak například indická tabla, dholy a další bubny i Blízkého východu (darbuka, doumbek, daif, různé velikosti rámových bubnů).

Obrovské popularitě se momentálně těší i další perkusivní nástroj, který vlastně vůbec není buben — a sice cajon (původem z Peru, ale v jiných formách používaný i na Kubě a samozřejmě ve španělském flamencu). V tomto směru můžeme zůstat u kastanět, v podstatě i tanečních bot, dupání mnoho kultur považuje za přirozený perkusivní doprovod po

mnoho generací — a rovněž tleskání (palmas), které doprovází každý flamencový koncert.

Tím otevíráme další kategorii, tzv. body percussion. Opravdu se zdá, že zdroj inspirace a možností je nekonečný. Jak název napovídá, jedná se o hru na vlastní tělo, dupání, tleskání, luskání prsty, údery do hrudi, přes ústa a mnoho dalších.

V dnešní době se používají i perkusivní pady, syntezátory a samplery. Firmy, které nástroje vyrábí, se předhání v možnostech nastavení zvuků, citlivosti, ale i „reálného“ pocitu ze hry a z kontaktu se samotným nástrojem. Hudebník pak nemusí tahat kamion bubnů, ale v mnoha případech si vystačí jen s podobně kouzelnou mašinkou.

K perkusím se samozřejmě řadí nástroje mnoha tvarů a funkcí, vyrobené ze dřeva, kovu i plastu. Nemusí se rozeznávat jen údery, jsou to například shakery, tamburíny, triangly, ale po vzoru představení STOMP i košťata, odpadkové koše, kuchyňské potřeby nebo basketbalové míče.

Tento svět je plný zvuků a barev, v dnešní době takřka nekonečný. Bez limitů. Bylo by potřeba několik životů, aby člověk pronikl do více kategorií hlouběji. A proto je to pro mne věčná radost a objevování... ☑